Та надаремно й того він благав,
Чого і жебракам ніхто не відмовляє.
"Не хтів за першим разом те принять,
Тепер і доступу до мене вже немає!"
Так обі донечки по двічі
Його відправили без жодного пардону;
Жебрацький кий узяв у руки той,
Що королівськую носив корону.
Тоді про наймолодшої дочки
Слова згадав і заповіт гарячий:
Завсіди буть послушною йому
І сповняти вірно довг дитячий.
Та він не важився тікать до неї,
Бо королівства мучило похмілля,
Що він ганебно так прогнав її,
— Й перемогло його, нарешті, божевілля.
На голові сніжне волосся рвав,
І в груди бивсь, і дер лице до крові,
І на дочок він помсту визирав
За брак у них дитячої любові.
Долинам, горам, рікам виливав
Палкії про невдячність їх промови
, Аж ріки, гори та твердії скали
З ним разом, бачилось, ридали і зітхали.
Нарешті хворого в тяжкій знесилі
Його до Франції прихильні завезли
Й тут у Корделії та короля
І захист, і підмогу ще знайшли.
Дочка, як лиш про горе батька вчула,
Сей час йому з підмогою прийшла,
Свою зневагу давнюю забула,
Йому потіху й радість принесла.
На Аганіппа королівський двір
Його ввела рицарськая дружина,
А перед короля за руку привела

Його найменша, вірная дитина.
І ласкаво прийняв його король,
Велів кликнуть по краю всіх охочих,
Хто для відзискання держави Лірові
Підняться хоче до помочи.
В товаристві Корделії вернув
Король до Англії з дочками воювати,
І вспів собі в невдовгім часі
Їх із престолів та столиць прогнати.
І Лір прийняв на старості своїй
Знов королівськую корону,
Та в одній битві замордовано
Корделію, його потіху й оборону.
Та скоро про ту передчасну смерть
Корделії до нього вість прийшла,
Що в нерозважнім запалі за нього
Сама у бій пішла,
Впав непритомний і оглушений
На її груди білі
І вмер з тяжким зітханням
Тої самої хвилі.
Вельможі краю серед жалощів
На тіла обоїх гляділи
І обох сестер одноголосно
На кару смерті засудили.
Хто там запанував по них,
У хроніці читайте,
А повість про дитячую невдячність
Собі запам'ятайте!
(Переклад Івана Франка)